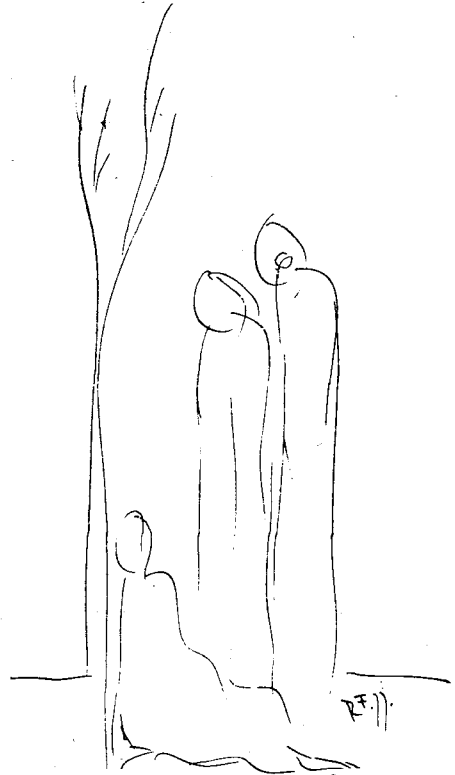

Az évek vonítása

Az évek ezek
a szíjon vezetett
idomított vadászebek
farkasfogát neveltek
kopogtat kieresztett
karmuk a padlón
szűkülve horkanva morogva
lehet akármilyen vékony
kitörnek a nyiladékon
pofájukat harapni tátva
nekiesnek
a fényével emléke-vesztett
elpártolt és csenderesnek
böngészhetetlen homálya
az ékesszóló vadváltókat
a nyomokat összeterelte
váll vállnak velük szemben ott áll
bűz-falkában a sötétség
az erős selejt csalafinta
s ők szem-guvasztva szőrt meresztve
míg csak hánytörög kutya-lelkük
vonítanak a névtelenre

Réthy Ferenc rajza

Hol volt

hol nem volt lett
világosság felé tapogatódzva
rámaraadt ez a halál
az elveszett kő-súlyja nyomja
az önnön éjjelében araszolva
szólitatlan fohászodót —
ráspoly-hang a felelete
minden lépte ólomcsizmájú
másnak
hajlítatlan jegenyeként
menetelő útitársnak
ki ismeri
az arc titkosírását ki ismeri
szertehúzó csontokon
a látatlan tehert
a duplán cipelt porhüvelyt
útközben a világosság felé